

heller ikke dvæle ved, at den højtærede Ordfører for Tillægsbevillingslovsforslaget ikke — fordi han ikke kunde det — med et eneste Ord har søgt at forsvare dette ejendommelige Forhold, at Postpakmestrenes Forventning om at komme til deres Ret ikke har kunnet komme til en Realitetsbehandling indenfor Tillægsbevillingsloven. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at der ikke er foregaaet nogen Forandring i det faktiske. Der er ingen, der i dette Øjeblik benægter, at der er sket disse Mennesker Uret. Der er ingen, der har kunnet modbevise eller villet forsøge at modbevise det, jeg fremførte ved Finanslovens anden Behandling angaaende den Misforstaaelse, der foreligger, og den misvisende Fremstilling, der er kommen fra det ærede Medlem fra Kellerup. Tværtimod, jeg tør sige, at det Stillads, der da blev rejst, er styrtet om saa definitivt, at der ikke bliver Stillads ud af det mere i dette Liv.

Der er altsaa ikke mere tilbage, som hindrer, at Postpakmestrene kunne komme til deres Ret, end det formelle, at Indenrigsministeren har ladet sit Forslag udgaa, saa at det ikke har kunnet komme under Realitetsdebat, og saa et yst Konsekvensjageri eller Konsekvensmageri, der siger: Ja, vi indrømme, at der er gjort de Mennesker Uret, men der er saa mange Mennesker, hvem der er gjort Uret ved Lønningslovene, at hvis vi begynde at pille derved, vide vi ikke, hvor vi slutte. Jeg vil bede de ærede Medlemmer, der ræsonnere saaledes, om at huske den gamle Historie med Manden, der spurgte, hvorledes han skulde bære sig ad, hvis han traf en Livjægerofficer i civile Bukser, men med Livjægerchako. Der blev svaret ham: Vent, til De ser ham! Jeg vil sige det samme: Vent, til De hører, at der findes andre af denne Slags ganske øjensynlige Meningsløsheder eller Uretfærdigheder, opstaaede ved, at den samme Lov afhjælper en Uret i en Paragraf og i en anden Paragraf tager sin Afhjælpling tilbage, saa kunne vi tales ved om, hvorvidt der er noget at pille ved. Her foreligger der denne enkelte Sag, hvor det er til det yderste og til det grundigste oplyst, at det er en Uretfærdighed, der er begaaet mod de 22 Postpakmestrene. Samtlige Partier udenfor Regeringspartiet have nu sluttet sig til, at det personlige Tillæg gives, og til de ærede Medlemmer af Regeringspartiet vil jeg altsaa have Lov til at sige følgende: Det er fra alle Sider, ogsaa fra deres eget Partis Ordfører, indrømmet, at her er begaaet en Uret overfor disse Mennesker. (N. P. Jensen: Det er fejl!) Saa?

Det kan jeg dokumentere paa Tryk ogsaa fra det ærede Medlems Udtalelse under anden Behandling af Finansloven. Det er fuldkommen øjensynligt, at der er gjort de Mennesker Uret, og det er ogsaa erkendt fra alle Sider. Der er ikke fremført noget reelt Argument mod, at denne Uret bliver gjort god igen. Det er en Retfærdighedsbehandling, man undlader at gøre, dersom man ikke lader dette personlige Tillæg gaa igennem, og dersom man undlader det, vil det betyde, at det altsaa virkelig kan lykkes i det danske Folketing at faa Konsekvensjageriet til at overskygge Retfærdighedsfølelsen. Det tror jeg til det sidste ikke paa. Jeg vil opfordre ikke blot de Partier, hvis Ordførere have sluttet sig til dette personlige Tillæg, til at stemme for det, men jeg vil meget indtrængende opfordre Medlemmerne af Regeringspartiet til endnu en Gang at tage deres Standpunkt op til Undersøgelse inden Afstemningen og se, om de dog ikke for en Gangs Skyld kunde sætte det reelle over det formelle i denne Sag.

N. P. Jensen: Efter at det ærede Medlem (Ivar Berendsen) Gang efter Gang har henvist til mine Udtalelser som Ordfører ved Finanslovens anden Behandling, maa jeg retlede det ærede Medlem. Der er begaaet en Fejl i Kontorholdsloven af 1907. Det har jeg indrømmet, men det ærede Medlem har selv nu sagt, at Fejlen fra 1907 blev rettet i 1908, og dette er rigtigt. Det, som de 22 Postpakmestrene nu ere faldne over, om jeg maa bruge det Udtryk, er Bestemmelsen om Afkortelsen til 20 pCt. i Loven af 1908, og det er absolut ikke nogen Uret mod disse 22 Postpakmestrene. Der er ikke fra de ærede Medlemmer, som nu holde paa de 22 Postpakmestrene, under Finanslovens Behandling — det har det ærede Medlem rørt ved, saa jeg kan ogsaa gøre det — fremdraget noget som helst nyt til Støtte for disse 22 Postpakmestrene.

Ivar Berendsen: Jeg har allerede sagt dette, at det drejer sig om, hvorvidt man vil lade et formelt Hensyn til, at Uretten blev fornyet i 1908, være det afgørende, eller lade det afgørende være dette, at der i 1907 blev gjort en Uret, som alle Partier være enige om skulde afhjælpes. Spørgsmaalet er, hvad der er det væsentligste for de Herrer, at man i 1908 var enig om at afhjælpe den Uret, der var gjort i 1907, eller at en helt anden Bestemmelse i selvsamme Lov kommer til at